

РЕШЕНИЕ

№ 27761

гр. София, 19.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 23.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **6765** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във вр. с чл. 145 -178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по подадена жалба от В. А. В. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], блок № 411, вх. В, ет. 6, ап. 15, чрез процесуален представител адв. И. Д. С. срещу Решение № 2153-21-123 от 14.06.2024 г. на директора на Териториално поделение на НОИ С.-град, с което е потвърдено разпореждане № [ЕГН]/35/ от 10.05.2024 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване в Териториално поделение на НОИ С.-град. С потвърденото разпореждане е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ на основание чл.68, ал.3 от КСО по подадено заявление с № 2113-21-2624 от 29.04.2024 г.

В жалбата се твърди, че обжалваното решение е постановено при допуснати нарушения на материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Жалбоподателката изразява становище, че административният орган неправилно е приел, че времето, през което е отглеждала своето дете до 3 годишна възраст не е била в отпуск по майчинство, тъй като е била прекратила своята трудова дейност на територията на Република У.. На следващо място посочва, че оспорва извода на административния орган, че времето през което е отглеждала детето си като неработеща майка, не следва да се зачита за „действителен осигурителен стаж”. Иска се отмяна на оспорените актове и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне. Претендира разности.

В съдебно заседание жалбоподателката, чрез процесуалния си представител адвокат

С., поддържа жалбата срещу Решение от № 2153-21-123 от 14.06.2024 г. г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което се оставя без уважение подадената жалба срещу Разпореждане от 10.05.2024 г., тъй като с предоставените по делото доказателства не се установява, че са налице основания за отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на В. В.. Представя списък с разноски.

Ответникът - директорът на ТП на НОИ – С. град, чрез процесуалния си представител юрк. П., оспорва жалбата и изразява искане същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана по мотиви подробно изложени в оспорения административен акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, III отделение, 16 състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление вх. с № 2113-21-2624 от 29.04.2024 г. В. А. В. е направила искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. Към пенсионното й досие са приложени всички документи съгласно чл. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/ за преценка правото на пенсия.

Въз основа на представените документи, на данните в регистъра на осигурените лица и на получен формуляр УКР/БГ 3 на украинската компетентна институция, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело осигурителен стаж на жалбоподателката от трета категория труд, положен на територията на Република България до 01.04.1998 г. в размер на 08 години, 10 месеца и 21 дни, от които 08 години, 07 месеца и 29 дни - действителен осигурителен стаж. От полученият формуляр от Република У. е бил признат стаж на нейна територия в размер на 07 години, 11 месеца и 04 дни, от който за действителен стаж били признати 4 години, 11 месеца и 04 дни.

От длъжностното лице е изчислено, че общият стаж положен на територията на Република България и Република У. е 16 години, 09 месеца и 25 дни, от който прието за действителен стаж 13 години, 07 месеца и 03 дни. Към датата на подаденото заявление, а именно 29.04.2024 г., В. А. В. е била на възраст 67 години, 00 месеца и 04 дни.

След извършена преценка на правото на пенсия, с разпореждане [ЕГН]/35/ от 10.05.2024 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С.-град, на основание чл. 68, ал. 1-3 от КСО и чл. 10 от Договор между Република България и Република У., е постановен отказ за отпускане на В. А. В. на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, тъй като не отговаря на условията по чл. 68, ал. 1-2 от КСО за 36 години и 06 месеца положен осигурителен стаж към 2024 година. На основание чл. 68, ал. 3 от КСО е прието, че В. А. В. също няма право на лична пенсия поради неизпълнение на законовата предпоставка през 2024 г. за наличие на 15 години действителен осигурителен стаж.

В законоустановения срок, В. А. В. е обжалвала цитираното разпореждане с жалба вх. № 1012-21-612 от 06.06.2024 г. с претенция в частта, в която се отказва отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 3 от КСО, тъй като жалбоподателката е на 67 години и 04 дни и е притежава осигурителен стаж повече от 15 години.

Административният орган е извършил проверка във връзка с предявената жалба и е установил, че с обжалваното разпореждане продължителността на действителния осигурителен стаж на жалбоподателя е определена правилно. От описа на

осигурителния стаж в пенсионното досие, на жалбоподателката е бил зачетен осигурителен стаж в Република България, както следва:

- от 04.03.1987 г. до 06.10.1991 г. - 04 години, 07 месеца и 3 дни – действителен стаж;
- от 07.10.1991 г. до 16.11.1991 г. - 00 години, 01 месеца и 09 дни - действителен стаж;
- от 16.11.1991 г. до 31.12.1991 г. - 00 години, 00 месеца и 23 дни - действителен стаж;
- от 01.01.1992 г. до 12.02.1992 г. - 00 години, 01 месеца и 12 дни - действителен стаж;
- от 13.02.1992 г. до 31.07.1992 г. - 00 години, 02 месеца и 24 дни - действителен стаж;
- от 01.08.1992 г. до 30.05.1993 г. - 00 години, 09 месеца и 29 дни - действителен стаж;
- от 12.04.1995 г. до 01.01.1999 г. - 02 години, 08 месеца и 19 дни - действителен стаж

и

- от 09.01.1998 г. до 01.04.1999 г. - 00 години, 02 месеца и 22 дни е бил приет, че не е действителен стаж, тъй като е прието време на ползвано обезщетение за безработица.

За общ стаж положен от жалбоподателката на територията на страната административният орган е приел 08 години, 10 месеца и 21 дни, от които действителен стаж - 08 години, 07 месеца и 29 дни.

По отношение на осигурителен стаж положен на територията на Република У. е бил зачетен:

- от 17.10.1974 г. до 20.09.1979 г. - 04 години, 11 месеца и 04 дни - действителен стаж

и

- от 26.03.1980 г. до 25.03.1983 г. - 03 години, 00 месеца и 00 дни - недействителен стаж, тъй като това е време, през което В. А. В. е отглеждала дете /майчинство/.

Общият стаж положен на територията на У. е от 07 години, 11 месеца и 04 дни, за действителен стаж е бил приет 04 години 11 месеца 04 дни.

Административният орган е приел за общ стаж положен на територията на Република България и Република У. 16 години, 09 месеца и 25 дни, от които действителен стаж 13 години, 07 месеца и 03 дни.

Директорът на ТП на НОИ С.-град в решението си е посочил, че претенциите на жалбоподателката да ѝ бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 3 от КСО са неоснователни, тъй като съгласно чл. 68, ал. 3 от КСО в случай, че лицата нямат право на пенсия по ал. 1 и ал. 2, до 31 декември 2016 г. те придобиват право на пенсия при навършване на 67 години, 00 месеца и 00 дни за жените и мъжете и най-малко 15 години действителен осигурителен стаж.

Относно обстоятелството, че жалбоподателката е имала положен стаж на територията на Република У. при определяне право на пенсия на територията на страната е приложим Договорът между Република България и Република У. за социално осигуряване като съгласно чл.10, ал.1 от Договора с У., ако законодателството на едната от договарящите страни за правото на пенсия зависи от придобиването на определен осигурителен /трудова/ стаж, компетентната институция на тази договаряща страна взема предвид, ако е необходимо, и осигурителния /трудова/ стаж, придобит съгласно законодателството на другата договаряща страна, при условия че тези стажове не съвпадат по време.

Административният орган е посочил в решението си, че „действителен” стаж е действително изслуженото календарно време по трудово или служебно правоотношение, времето, през което лицето е работило по друго правоотношение и е било задължително осигурено за инвалидност, старост и смърт, периодът на наборна или мирновременна алтернативна служба, периодите по чл. 7 от Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица, както и времето, през

което лицето е подлежало на задължително осигуряване за своя сметка и е внесло дължимите осигурителни вноски.

За времето от 26.03.1980 г. до 25.03.1983 г. стажът потвърден на територията на Република У., не е бил приет от административният орган като „действителен стаж“, тъй като не е действително изслужено календарно време през, което жалбоподателката е работила. От представено копие на превод на Справка № 27/205 от 06.03.1981 г. издадена от Производствено обединение „Кинескоп“ В. В., с фамилия преди брака – Кононюк, е работила в цитираното предприятие за времето от 17.10.1974 г. до 20.09.1979 г., като същият период е вписан като положен осигурителен стаж във формуляр УКР/БГ 3. За времето, в което на В. В. е бил признат стаж за отглеждане на дете /време на майчинство/, административният орган е приел, че лицето не е било в отпуск по майчинство, тъй като е било прекратило своята трудова дейност на територията на Република У. и същият период се зачитал за осигурителен стаж при преценка право на пенсия, но не можело да бъде квалифициран като действително изслужено време.

Административният орган се е позовал в решението си на действащата разпоредба на чл. 9, ал. 7 от КСО, а именно, че за осигурителен стаж при пенсиониране се зачита времето през, което неработещата майка е отглеждала дете до 3-годишна възраст, но е приел, че същият се зачита за осигурителен стаж, но не „действителен“, тъй като жалбоподателката не е ползвала отпуск за време на майчинство поради причината, че не е работила за съответния период по служебно или трудово правоотношение.

С оглед на констатираното от административният орган, с Решение № 2153-21-123 от 14.06.2024 г. на директора на ТП на НОИ С.-град жалбата с вх. № 1012-21-612 от 06.06.2024 г. на В. А. В., подадена срещу Разпореждане № [ЕГН]/35 от 10.05.2024 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване е оставена без уважение като неоснователна.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд- София-град направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, срещу акт подлежащ на съдебен контрол и в законоустановения срок, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, настоящият състав следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В тази връзка съдът установи, че оспореното решение е издадено от компетентен орган - Директора на Териториално поделение на НОИ С.-град, в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО.

Съгласно чл. 98, ал. 1, т. 1 от КСО компетентността за издаване на разпореждания за отпускане за пенсия е предоставена на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в ТП на НОИ или на други длъжностни лица, определени от ръководителя на съответното ТП на НОИ. По делото е приложена Заповед с № 1015-21-247 от 04.12.2018 г. на „За директор“ съгласно заповед с № 1016-40-772 от 18.07.2017 г. на Подуправителя на НОИ – П. П., с която за длъжностни лица, на които е възложено ръководството на пенсионно осигуряване по смисъла на чл. 98, ал. 1, т. 1 и ал. 2 и чл. 99, ал. 1 от КСО в Раздел II, точка 7 е посочен А. А. С. – началник сектор „Отпускане на пенсия“. С оглед на горното, потвърденото с оспореното решение, разпореждане № [ЕГН]/35 от 10.05.2024 г. също е издадено от

компетентен орган – длъжностно лице по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С.-град, съгласно заповед №1015-21-247 от 04.12.2018 г.

Оспореното решение е издадено в предвидената от закона форма, не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила.

Съгласно разпоредбата на чл. 68, ал. 3 от КСО, в случай че лицата нямат право на пенсия по ал. 1 и ал. 2, до 31 декември 2016 г. те придобиват право на пенсия при навършване на възраст 65 години и 10 месеца за жените и най-малко 15 години действителен осигурителен стаж. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на 67-годишна възраст.

Съгласно чл. 15, ал. 3, т. 8 от Наредба за пенсиите и осигурителния стаж право на пенсия по чл. 68, ал. 3 КСО се придобива при не по-малко от 15 години действителен осигурителен стаж и навършена възраст от 1 януари 2023 г. – 67 години.

Към датата на подаване на заявлението за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст - 29.04.2024 г., В. В. е била на възраст 67 години, 00 месеца и 04 дни. Липсва спор относно факта, че жалбоподателката отговаря на първата кумулативна предпоставка по чл.68, ал.3 КСО, т.е. наличие е материалноправната предпоставка „възраст“ за придобиване на правото на пенсия.

В настоящият случай, правният спор е относно наличието на 15 години действителен осигурителен стаж на В. А. В., за да ѝ се признае правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

В чл. 40, ал. 1 и ал. 3 от НПОС е регламентирано, че осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, които се издават въз основа на ведомости за заплати, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд.

От В. А. В., със заявление от 29.04.2024 г. е направено искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, към което са приложени изискуемите документи, съгласно чл. 2 от Наредба за пенсиите осигурителния стаж. Документи, необходими във връзка с преценка правото на пенсия са констатирани и в пенсионното ѝ досие, тъй като от В. В. е подавано предходно заявление за отпускане на пенсия на 23.08.2018 г. с № 2113-216465. С разпореждане № [ЕГН]/28 от 09.04.2019 г. е бил постановен отказ на основание чл. 68, ал. 1-2 от КСО.

Съгласно чл. 1 КСО, този кодекс урежда обществените отношения, свързани със: 1. държавното обществено осигуряване при общо заболяване, трудова злополука, професионална болест, майчинство, безработица, старост и смърт. Осигурителните права на майката са посочени както в чл. 48-54 от КСО, така и в чл. 9, ал. 2, т. 1 и т. 2 от КСО. По силата на чл. 9, ал. 2, т. 1 и т. 2 от КСО за осигурителен стаж, без да се правят осигурителни вноски, се зачита времето на платен и неплатен отпуск за отглеждане на дете и за бременност и раждане

В Решение № 2 от 04.04.2006 г. по Конституционно дело № 9 от 2005 г. К. съд на Република България приема, че съгласно чл. 47, ал. 1 от Конституцията отглеждането и възпитанието на децата до пълнолетието им е право и задължение на техните родители и се подпомага от държавата, а според ал. 2 жената - майка се ползва от особената закрила на държавата, която ѝ осигурява платен отпуск преди и след раждане, безплатна акушерска помощ, облекчаване на труда и други социални помощи. Отчетени са многообразието на житейските хипотези през периода на майчинството, динамиката на икономическите възможности на гражданите, както и

различния правен статус на жените майки /работещи, неработещи, осигурени или неосигурени/. Това е заложено и в цитираната по-горе норма на чл. 9, ал. 2, т. 1 и 2 от Кодекса за социално осигуряване. Предвид това времето на „майчинството“ се зачита за осигурителен стаж при пенсиониране. Разпоредбата на чл. 9, ал. 2, т. 1 от КСО не прави разграничение между жените, които не работят, защото са майки на малки деца и другите жени, които работят, а съгласно ал. 7 на същия член за осигурителен стаж при пенсиониране се зачита времето, през което неработеща майка е гледала дете до 3 годишна.

В настоящия случай се разглежда стаж, придобит през времето от 1980 г. до 1983 г., поради което на основание § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО, неговата действителност следва да се прецени съобразно действалите до 31.12.1999 г. разпоредби.

Приложима за процесния период материалноправна разпоредба е нормата на чл. 80 от отменения Правилник за прилагане на Закона за пенсиите, която през целия период на действието си не е изменяна и е гласяла, че за трудов стаж по смисъла на Закона за пенсиите /отм./ се зачита и времето, прекарано в законно установения платен и неплатен отпуск, който се признава по Кодекса на труда.

В процесния период относима е уредба регламентираща правата на „неработещите“ жени-майки, а именно Постановление на Министерски съвет № 61/28.12.1967 г. /действащо до 1984 г./ за насърчаване на раждаемостта /обн., ДВ, бр. 2 от 1968 г., в сила за спорните три години/, времето за бременност /45 дни преди раждането/, раждане и отглеждане на деца, родени или осиновени след 31.12.1967 г., от неработещи жени-майки или осиновителки, се признава за трудов стаж, както и Инструкция № 0-4 за уреждане на трудовия стаж на жените майки и осиновителки, членки на ТКЗС или неработещи, при бременност, раждане и за отглеждане на дете, която уредба е възпроизведена и в сега действащият чл. 9, ал. 7 от КСО.

Към този период е действала и Инструкция № 2492 за реда и начина за издаване на документи за трудов стаж от 29.12.1967 г. /отм./, видно от която времето на ползване на отпуск по болест, поради бременност и раждане, платен и неплатен отпуск, също се зачита за трудов стаж по отменения Закон за пенсиите.

Видно от изложеното, при действието и на двата пенсионни режима, този по отменения Закон за пенсиите, и режимът по сега действащия КСО отпускът по майчинство /или майчинството/ се зачита за трудов стаж и за трудов стаж при пенсиониране, респективно осигурителен стаж при пенсиониране и това не е в зависимост от обстоятелството дали жената-майка е била работеща или неработеща. Това право е признато към процесния период и за „неработещата майка“, поради което липсва правно основание за позоваване от страна на административния орган на нормата на § 1, ал. 1, т. 12 от ДР на КСО, а същият следва да бъде признат за действителен осигурителен стаж по смисъла на същата норма.

Незачитането на времето на майчинството като действителен осигурителен стаж противоречи на чл. 14 и 47 от Конституцията, регламентиращи закрила на майчинството и равенство на майките относно трудови и осигурителни права

С оглед на така изложените съображения, настоящата инстанция приема, че периодът, в който В. А. В. е била неработеща жена-майка, отглеждаща дете, а

именно от 26.03.1980 г. до 25.03.1983 г., с продължителност от 03 години, следва да ѝ се признае при изчисляване на осигурителния стаж по чл. 68, ал. 3 от КСО като действителен осигурителен стаж /в този смисъл Решение № 5017/20.04.2021 г. по адм. дело № 1680/2021 г. по описа на ВАС, Решение № 12925/28.11.2024 г. по адм. дело № 3668/2024 г. по описа на ВАС, Решение № 12856/27.11.2024 г. по адм. дело № 3854/2024 г. по описа на ВАС, Решение № 2137/22.02.2024 г. по адм. дело № 5260/2023 г. по описа на ВАС и др./

Тъй като жалбоподателката има осигурителен стаж и на територията на Република България и на територията на Република У. при определяне право на пенсия на територията на страната се прилага Договора между Република България и У. за социално осигуряване /Ратифициран със закон, приет от 39-то Народно събрание на 28.11.2001 г., ДВ, бр. 107 от 11.12.2001 г. и издаден от Министерството на труда и социалната политика, обн., ДВ, бр. 26 от 21.03.2003 г., в сила от 01.04.2003 г./ В нормата на чл. 10, ал. 1 от Договора, ако законодателството на едната от договарящите страни за правото на пенсия зависи от придобиването на определен осигурителен /трудоу/ стаж, компетентната институция на тази договаряща страна взема предвид, ако е необходимо, и осигурителния/трудоу стаж, придобит съгласно законодателството на другата договаряща страна, при условия че тези стажове не съвпадат по време. От приложените по делото документи съдът установи, че стажовете на В. В. не съвпадат по време и могат да се вземат предвид при определяне право на пенсия.

Предвид всичко изложено до тук, прибавяйки към осигурителния стаж, който вече е признат от ръководителя на „пенсионно осигуряване“ при ТП на НОИ от 13 години, 07 месеца и 03 дни и 03 години /периода на майчинството/, осигурителният стаж на В. В. е общо 16 години, 09 месеца и 25 дни. Налице е и втората кумулативна предпоставка визирана в чл. 68, ал. 3 КСО, а именно жалбоподателката има повече от 15 години действителен осигурителен стаж.

Настоящата съдебна инстанция приема за правилно и посоченото в Разпореждане № [ЕГН]/28 от 09.04.2019 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С.-град, в което е посочено че към датата на подаване на първото заявление за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на В. В., а именно към 23.08.2018 г. жалбоподателката е имала общ осигурителен стаж по българското и украинското законодателство 16 години, 09 месеца и 25 дни.

С оглед изложеното, оспореното решение, с което е отхвърлена жалбата на В. А. В. срещу разпореждане № [ЕГН]/35 от 10.05.2024 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С.-град, следва да бъде отменено, като противоречащо на материалния закон. Тъй като съгласно разпоредбата на чл. 98, ал. 1 КСО, компетентен да се произнесе по заявлението за отпускане на пенсия е длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в териториалното поделение на НОИ, преписката следва да бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне по заявление с вх. № 2113-21-2624 от 29.04.2024 г. на В. А. В. за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 3 КСО.

При този изход на делото, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени и направените деловодни разноски, в размер на 500.00 лева за

договореното и изплатено адвокатско възнаграждение, съгласно приложен договор за правна защита и съдействие. Посочената сума съответства с определения минимален размер в чл.7, ал.1, т. 4 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно чл. 120, ал.1 от КСО за делата по глава седма от КСО осигурените лица и пенсионерите не внасят държавна такса. Следователно, платената държавна такса от 10.00 лева не е дължима и разноски за заплащане на същата не следва да се присъждат.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 2153-21-123 от 14.06.2024 г. на директора на Териториално поделение на Национален осигурителен институт С.-град, с което е отхвърлена жалбата на В. А. В. срещу Разпореждане № [ЕГН]/35 от 10.05.2024 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване в Териториално поделение на Национален осигурителен институт С.-град

ОТМЕНЯ Разпореждане № [ЕГН]/35 от 10.05.2024 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване в Териториално поделение на Национален осигурителен институт С.-град.

ИЗПРАЩА делото като преписка на длъжностно лице по пенсионно осигуряване в Териториално поделение на Национален осигурителен институт С.-град за ново произнасяне, в законоустановения срок, по заявление с вх. № 2113-21-2624 от 29.04.2024 г. на В. А. В., съгласно указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на решението.

ОСЪЖДА директора на Териториално поделение на Национален осигурителен институт С.-град да заплати на В. А. В. с ЕГН [ЕГН], разноски по делото в размер на 500.00 /петстотин/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението, на основание чл. 138 от АПК, да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: